

Forfatter: Bording, Anders

Titel: EN Trofast ven/ som teer sig huld

Citation: Bording, Anders: "EN Trofast ven/ som teer sig huld", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid92055.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

62.
Lijg Begengelse
Offuer
Den Ærlig/ Velfornemme oc nu Salige
Mand/
Hans Pedersøn/
Fordom Borgemester vdi Aarhuss/ hans
Lijg: Der det til allis vor Moder/ vdi
146
vor Frue Kircke i Aarhus/ den 19.
***Augusti Anno 1650.* Hæ-**
Hæderligen bleff bestedit.
Prentet vdi Aarhus/
Aar/ 1650.

∞ EN Trofast ven/ som teer sig huld
J Facter Ord oc Tale/
Med huden Sølf oc røden Guld
Er aldrig at betale.
Huo slig en ven aff HErrens Haand
Bekomme kand at eye/
Dens velfornøyelig Tilstand/
Kand ingen offuer veye.
Huad er det dog en Hiærtens ro/
Sig ey den enne fryder/
Med mindre end den anden jo/
Sin deel aff Glæden nyder.
Der er slet ingen Sorig til/
Huo stor den oc kand være/
Den ene jo den anden vil/
Den hielpe til at bære.
Til felgis er baad' Lyst oc harm/
Tilfelgis Fryd oc Smærte:
De er' To Hiærter i en Barm/
J Tuende Barm it Hiærte.
Det er den Balsoms Lifflighed/
Aff Aarons Skeeg nedrinder:
Den Perle-Dug som trilder ned
Aff Hermons høye Tinder.
Men O huad bliffuer Glæden brat
Forglemt/ oc ende fanger/
Naar slige Venner skiellis at/

W-lyst da ret anganger.
Oc heldst om døden syndsens Sold/
Som korter vore Dage/
Er med sin strenge Low oc Vold/
Til Skiælssmis slig Aarsage.
Da giffuer den sig ynckelig/
Som er igien tilbage/
Da høris den ælendelig/
Sin Vedermod at klage.
Med Hiærte Suck oc modig Taar'
Den sig ret ilde Krencker/
Ey nogen Time saa hen gaar/
Den paa sin Ven jo tæncker.
Der sørg'r i Løn oc Aabenbar/
Oc kortelig at sige/
Jo større Kierligheden var/
Jo mer' maa Glæden vige.
Om nogen siger Ney her til/
Da kand jeg det handtheffve
Med god bevijsning: Dog jeg vil
Gud selff til Vidne kreffue/
Huur hart det mig i Hiærtit skier/
At jeg min egen Fræncke
Skal haffve til Exempel her:
Ach den Bedrøffuit Encke!
Paa hinde seer mand huad det er/
Sin kierist' Ven at myste/
Paa hinde kiendis/ Ja des verr'
Huur Sorgen en kand kryste.
Huo Trøste kand/ hand Trøste her/
Med vichtig Ord oc Tale:
O hielper/ hielper en oc huer
Til hinde at Husuale.
O see huad lengsel giøre kand/
Huur modelig hun Græder/
Huur rundelig det salte Vand
Hind's blæge Kinder Væder.
[147](#) Hun gaar nedbøyet oc paa Lud/
Som hun i Jord skuld' falde/
Oc følger den aff Døren ud/
Hun Elsked' vden Galde.
Sin æcte Mand/ sin ennist Ven/
Hun her paa Jorden aatte/
Der unte hinde vel igien/
Aff alt huis hand formaatte.
Den steder hun til Jorden ned/
Til Dommens dag at ligge.
O kunde hun sin Sorrig med/
Nedgraffve der Tillige.
Ney ney/ her vil fast ingen Bod
For hindis Sorrig vancke:
Den sidder prentet ind med Rod
For dybt i hindis Tancke.
Jeg ved at hun med Lengsel slig
Sig selff til Døde plager.
Saa fremt den høye Himmel sig/
Ey hindis Nød antager.

☒ O Fokke Tyff/ O slemme Død/
O Seyerløse Kempe/
Nu giffuer du for haarde stød/
Saa sandt dig HERren dempe.
Var det ey nock du nylig giord'
Saa mange Moderløse?
Oc paa vor Slect din Vrede tord'
J fremmed Land vdøse?

Nu kommer du endnu her til/
Med dette dristig stycke/
At mand (huor nødig mand oc vil)
Med Sorg maa Sorg vdslycke.
Nu tenckte mand du skulde dig
Til andre Slecter fløtte.
Men see huor w-formodelig
Vort Slectis beste støtte/
Ved din Blodgierrig Tyrani
Nu feldis ned i Grunde.
Den stund du mangel gaar forbij
Der bedre sagnis kunde.
Men sig dog huad du tenckte paa/
Der du med saadan Velde/
Lodst din forgifftig skud affgaa/
Til slig en mand at felde:
Til slig en mand at myrde plat/
Som med stor Roes oc ære/
For sin Fornumstighed var sat
Til Øffrighed at være:
Den mand som var Velsignet vel/
Med Rijgdom aff vor HERre/
Men var dog ingen Mammons træl
Som mange nu desverre:
Den mand som undte huer mand vel:
Der Sandhed tord' udsige:
Der gjorde Lige Ret oc Skiel/
Mod Arme oc mod Rijge.
Oc den som for Gudfryctighed/
Med andre Dyder flere/
Vel maatte kaldis med beskeed/
Den Verdslig statis ære.
Ja den som mere got bedreff/
Den stund hand var i Liffve/
End jeg paa dette ringe Breff/
Med suagen Pen kand skriffue.

☞ O du Tyran/ vel har du giort
Oss alle der med skade:
Dog skalt du see/ det icke stort
Skal komme dig til bade.
Vel dræbte du den død'lig Krop/
Som var kun Siælens Byrde:
Men Siælen foer til Hi[m']len op/
Oc stod ey til at Myrde/
Der Leffver den i fryd oc flor/
Blant Englers flock oc Skare/
148 Der mættis den med glæde stor/
Foruden Fryct oc Fare.
Du oc hans gode Ryet oc Naffn/
Slet ingen skade gjorde/
Thi naar det andet er begraffuW
Er den dog offuen Jorde.
Oc Legomet du staaet dig til/
Ja lige ret det samme/
Det skalt du dog/ naar Gud saa vil/
GiengiffV pc staa med skamme.

Sin Sorg oc Medlidenhed saaledis
tilkiende giffvendis.

A. B. C.